

MIQUEL VILÀ

pintures

La primera exposició d'enguany és la de Miquel Vilà, pintor que està a l'entorn d'altres artistes de primer nivell del país com poden ser Xavier Serra de Rivera o Francesc Artigau.

Fa una pintura realista amb influències metafísiques, en la qual podem copsar tot un seguit de quadres sobre els bombardejos de Barcelona que en definitiva representen una realitat del país d'una època molt concreta, com és la de la Guerra Civil.

Miquel Vilà prové d'una família d'artesans del món de la impremta que iniciant-se en el gravat es va anar passant al món de la pintura i des dels anys seixanta està plenament dedicat a les arts plàstiques, en les quals ha fet una obra important, essent una de les persones cabdals del món pictòric català actual.

Centelles ha rendit homenatge a tots aquests pintors exposant les seves obres, com les de Francesc Artigau, Xavier Serra de Rivera, Robert Llimós Oriol,... tots han mostrat la seva obra al centre d'art el Marçó Vell i ja formen part de la cultura pictòrica que Centelles ha anat adquirint al llarg dels últims vuitanta anys.

És per això que val la pena estar atents a aquesta exposició perquè és una obra de qualitat que ens il·lustra tot el seu bagatge i món pictòric, i ens dona una visió diferent que fa que puguem tenir un element crític diferenciat d'altres exposicions i d'altres pintures que han anat passant per aquí al nostre municipi, concretament al centre d'art el Marçó Vell.

Miquel Arisa Coma, alcalde. Centelles, gener de 2019

Miquel Vilà o la subversió del real (fragment)

L'obra de Miquel Vilà és, en aparença, la d'un outsider, la d'algué que sembla haver-se mogut pels marges dels corrents principals de l'art del nostre temps. Però ben mirat no és ni de lluny allò que sembla: si hi ha un pintor culte, viatjat i llegit, és ell. Un pintor, a més, dotat d'un elevat grau d'autoconsciència. La gràcia de tot plegat és que això l'ha fet summament independent: com sol passar en aquests casos, ell ha triat els seus predecessors -les afinitats que per alguna cosa es diuen electives- i no ha deixat de dialogar-hi mai. En lloc de les vies francesa o nordamericana molt més fressades, ell ha preferit transitar sobretot per la italiana i és doncs amb alguns dels principals pintors del Novecento que més ha conversat des de mitjan dels anys setanta, quan la seva obra troba el seu propi to: Carrà, Sironi o De Pisis, per esmentar-ne uns quants, però no els únics.

Per tant, contra el que pugui semblar, l'obra de Vilà no l'hem pas de veure com l'expressió més o menys malenconiosa d'un soliloqui sinó tot el contrari. Si abans parlàvem d'alguns pintors italians, ara toca afegir-hi els seus companys de generació: Josep Vives Campomar, Xavier Serra de Rivera i Francesc Artigau són potser aquells amb qui ha mantingut una relació més fèrtil, la qual cosa cosa sovint s'ha traduït en exposicions conjuntes. Tots ells formen part de l'anomenada generació dels 60, una de les més invisibles als nostres museus públics (tot sigui dit de passada).

Sigui com vulgui, els seus quadres els reconeixeu -gairebé sempre- de seguida: sol haver-hi una "atmosfera Vilà", com va dir Francesc Fontbona al pròleg del Catàleg raonat (2004) del nostre artista, que emergeix en cada obra i acaba per configurar un món. Un món de referències tant externes com internes: aparentment hi trobem uns mateixos motius o pre-textos, però tant o més que la seva materialitat visible i reconeixible ens importa el punt de vista des del qual són observats, o, més ben dit, presentats.

Una perspectiva sempre d'allò més subjectiva i fecunda, sovint torbadora i tot: la fisicitat dels seus paisatges -industrial o natural- sol cristal·litzar en un món d'una certa irrealitat, de la mateixa manera que els objectes que habiten els seus bodegons estan gairebé sempre en fora de joc -fora de lloc-, però per això mateix creen uns camps magnètics del tot inesperats. La subversió del real, vet aquí el lema que presideix implícitament gran part de la seva obra.

Ara bé, d'on li ve aquesta llum que algú no va dubtar a emparentar amb la de Nonell? Una llum dramàtica, de capvespre tardoral. Una llum interior, untuosa, oliosa, que sembla regalimar per la pell dels objectes, o dels mateixos paisatges. Una llum fluorescent, com de final de cicle. Que subratlla, sotto voce, la soledat de les coses i l'allunyament respecte dels paisatges que ens envolten, tant els industrials -ja desapareguts- com els naturals, als quals cada cop té més tirada. Una llum que probablement és la màxima conquesta de l'artista i alhora un senyal de la seva inequívoca soledat. I és que, com va dir Jordi Gabarró, "Miquel Vilà simbolitza perfectament aquesta lluita dels grans pintors actuals contra la mort de la pintura".

Àlex Susanna

Barcelona gener de 1939, 2018, oli sobre cartró de 56x73 cm

Plàtera amb peix, 2007, oli sobre cartró de 38x46 cm

Barcelona gener de 1939, 2018, oli sobre cartró de 50x61 cm

Centelles, del 8 de febrer al 24 de març de 2019

Inauguració: divendres 8 de febrer a les 19:30h

Comissió organitzadora:

Miquel Arisa Coma

Xavier Serra Mas

Joan Badosa Targarona

David Casals Moreno

Toni Codina Rifà

Toni Donato Clos

Josep Musach Bellver

Pep Puvill Doñate

Tere Roma Viñets

Miquel Vallduriola Mata

Disseny: David Casals

Portada: *Interior d'estudi*, 2012,
oli sobre tela, 72x101 cm

Centelles, febrer de 2019

Adreça:

Carrer dels Galejadors, 2
08540 Centelles (Barcelona)

Horari:

dissabtes de 18 a 20h
diumenges i festius de 12 a 14h
i de 18 a 20h

Web:

www.mvell.blogspot.com

Informació:

Ajuntament de Centelles

Carrer Nou, 19

08540 Centelles (Barcelona)

tel. 938 810 375

e-mail: centelles@centelles.cat

web: www.centelles.cat